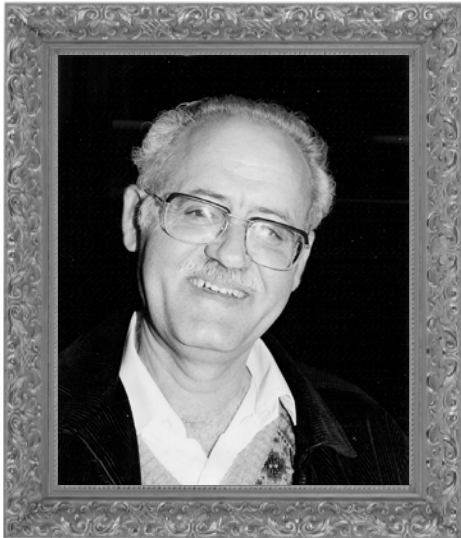

ד"ר יחזקאל כהן ז"ל

נלב"ע ביום א' של חג הסוכות, ט"ו בתשרי תשע"ג

ד"ר יחזקאל כהן ז"ל עבד במסירות במשך יותר מ-33 שנה באגף לתרבות תורנית במשרד החינוך, עד לפרישתו לפני 10 שנים בתשרי תשס"ג. הוא היה מוכר בציבור הרחב בעיקר בזכות פעילותו כמייסדה ומנהלה הראשון של תנועת "נאמני תורה עבודה" ובזכות מאבקיו הבלתי-מתפשרים למען תפיסתו הציבורית-ציונית-דתית. טבעי הוא שהמדיה שסקרה את פטירתו התרכזה בפר הזו.

אנו באגף לתרבות תורנית רוצים להאיר לקוראים דווקא את מאפייני דמותו כפי שהכרנו אותו אנחנו במשך השנים שזכינו לעבוד במחיצתו. רמת מוסר העבודה שלו הייתה גבוהה ביותר. הוא ביצע כל

תפקיד עם "ראש גדול" ועבודתו התאפיינה בירידה לפרטים הכי קטנים.

פורמאלית, הוא מילא באגף שני תפקידים עיקריים: מפקח ארצי ואחראי על פרסומים.

בתפקיד הראשון הוא עסק, בין היתר, בריכוז המסלול של מורות-חיילות של האגף, שהיה אז בחיתוליו. הוא דאג להכשרת הבנות לתפקידן כמורות ליהדות לנשים ומדריכות נוער בעיירות הפיתוח ובמושבי עולים, וגם עמד איתן בקשר במשך השירות. התפקיד אפשר לו להביא לידי ביטוי כישוריו הפדגוגיים והניהוליים (ניסיון כמורה למשך כ-10 שנים), ידיעותיו המקיפות במקורות היהדות (תואר שלישי בהיסטוריה יהודית) ושאיופתיו להעמיק את זיקתם של תושבי הפריפריה למורשתם.

מפעל נוסף שהיה בטיפולו היה "הפרס לתרבות יהודית ע"ש יעקב אגרסט הי"ד". יעקב היה ידידו ועמיתו לעבודה באגף ונפל במלחמת יום כיפורים, ביום הראשון של חג הסוכות, בדיוק 39 שנה לפני פטירתו שלו! יחזקאל דאג לניהול הפרס והאזכרה השנתית שבמסגרתה הוענקו הפרסים, במשך שנים רבות.

הוזכרו בהספדים השונים ספרים ומאמרים שכתב במסגרת הפעילות הציבורית. גם אצלנו הוא חיבר ספרים וחוברות ששימשו את חוגי האגף בכל הארץ, עוד לפני שריכז את נושא הפרסומים. ראוי לציין שהוא היה עורכו הראשון של ה"דף לתרבות יהודית" שביסודו היה מעין "דף קשר תורני" לחיילי מילואים ששהו תקופות ארוכות בצבא אחרי מלחמת יום הכיפורים.

בתפקידו כמנהל מחלקת הפרסומים ראינו את תכונת היסודיות שכל כך אפיין אותו.

הוא כתב בעצמו חלק מהספרים, ערך בעצמו אחרים מהם, וגם הקפיד לקרוא כל מילה של כל חוברת וספר שיצא בשם האגף. הוא פעם התבטא שהאגף צריך לקחת אחריות מלאה על כל מה שמופיע בשמו והוא ראה בזה את תפקידו.

מעבר לתפקידיו הרשמיים, יחזקאל תרם מכישוריו גם לכלל עבודת האגף ועמד לידו של כל חבר שביקש את עזרתו. באופן טבעי, לא כל החברים היו באותן עמדות שהוא נלחם עליהם, ובכל זאת, הוא היה מוערך על ידי כולם בגלל יושרו ונאמנותו האמיתית לדעותיו. העבודה איתו הייתה נעימה מאד ובזכות חוש ההומור שלו, אפילו השיחות האידיאולוגיות התנהלו ברוח טובה.

הוא היה רגיש במיוחד למצוקות האישיות של חברים בעבודה ועשה כל שביכולתו לסייע, אם בתמיכה רגשית ואם בעזרה מעשית. הוא היה מודע היטיב לכל הנושא של תנאי עבודה, ובהתאם להשקפתו והיותו בעל חסד גדול, הוא עזר לכולם גם בתחום הזה. בהקשר הזה הוא גם נרתם לכל מאבק הקשור למעמד האגף ועובדיו במשרד. כמו בכל דבר שהוא האמין בו, הדברים נעשו בצורה מסודרת, מכובדת, מקצועית ומעמיקה.

נפילתו של בנו נעם הי"ד במילוי תפקידו בשב"כ לפני כ-18 וחצי שנים, הייתה עבור יחזקאל מכה נוראה וכדברי ידיו אברהם תירוש שהספיד אותו בהלווייתו, היוותה תחילת הפרידה מיחזקאל שהכרנו. כדרכו בקודש, תיעל יחזקאל את צערו בעשייה שתנציח את נועם ואת אישיותו הייחודית. בין מפעלי ההנצחה הייתה "הבמה לביטחון יהדות וחברה" במסגרת האגף. מפגשיה הדגישו את גישתו המשלבת של נועם - מסירות לביטחון ישראל ועניינים חברתיים מתוך אמונתו היהודית. עליו אפשר להגיד "ברא כרעא דאבוה נינהו". ("הבן הוא רגלו של אביו").

גם כאשר פרש יחזקאל לגמלאות, כאמור, לפני 10 שנים, עמד לימינו ועזר ככל שהתבקש. לצערנו, זמן קצר לאחר מכן, יכולותיו התקשורתיות הידרדרו ומאתנו, עמיתיו וידידיו, נמנעה האפשרות לזכות בעצותיו וידיעותיו. גרוע מזה, הוא לא זכה ליהנות מתקופת הגמלאות יחד עם אשתו יהודית ובני משפחתם, אחרי שנים כה רבות של עשייה ציבורית וייסורי שכול.

בעבודתו המסורה בהפצת יהדות במסגרת האגף לתרבות תורנית נתנחם כולנו.

תהא נפשו צרורה בצרור החיים.

עובדי האגף לתרבות תורנית וגמלאיו